

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JIMENEZ, ABBY

Să îți amintești de mine / Abby Jimenez ; trad. din lb. engleză: Alexandru Botea. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-688-3

I. Botea, Alexandru (trad.)

821.111

ABBY JIMENEZ

SĂ ÎȚI
AMINTEȘTI DE MINE

Traducere din limba engleză de Alexandru Botea

Redactor: **Alexandra Fusoi**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

SAY YOU'LL REMEMBER ME

Copyright © 2025 by Abby Jimenez

Cover art by Sarah Congdon

Cover copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

XAVIER

- **C**E VREȚI SĂ FAC? am întrebat.
- Femeia stătea de partea cealaltă a mesei de consultație, cu câinele între noi. Câinele se uita când la mine, când la ea, de parcă ar fi înțeles despre ce vorbim. De dragul lui, speram din suflet că nu înțelege.
- Vreau să-l eutanasiați, a spus femeia.
- E perfect sănătos, am răspuns.
- Știu, a recunoscut femeia, uitându-se la el cu amărăciune. Mama a avut foarte mare grijă de el până să moară.
- Și atunci, de ce vreți să-l eutanasiați?
- A oftat teatral.
- Așa a vrut mama. Nu voia să-l lase să trăiască fără ea. Ar suferi prea mult.
- Poate se atașează de altcineva.
- Femeia a clătinat din cap.
- Nu cred. E prea bătrân.
- Are doar patru ani.
- S-a uitat în ochii mei, cu expresia cuiva gata să se ia la hartă cu tine pentru un cupon expirat.
- Uite ce e, a zis femeia. Ți-o spun pe șleau. Faptul c-am venit aici e un compromis. Soțul meu voia să-l ducă în pădure și să-l împuște, ca să nu plătim trei sute de dolari. I-am spus că nu e uman să facă așa ceva și că mama ar fi vrut să moară liniștit, așa că am ajuns aici. Dar

dacă nu te ocupi tu, o s-o facă soțul meu – și nu țințește prea bine. S-ar putea să nu nimerească din prima.

M-am holbat la ea de-a dreptul năuc. De-asta uram oamenii. Erau cele mai îngrozitoare animale de pe planetă.

Căinele s-a uitat la mine cu ochi plini de tristețe.

– Eutanasia e patru sute, am spus sec.

Nu era atât. Era trei sute. Pentru toată lumea, mai puțin pentru ea.

A fost de acord cu prețul, așa c-am luat căinele și am făcut ce trebuia făcut.

O oră mai târziu mă aflam în camera din spate și completam fișa vizitei medicale, mai iritat ca niciodată din cauza întâmplării.

Tina, una dintre asistentele mele, era și ea acolo, cu brațele încrucișate la piept, holbându-se la mine.

– Ce-i? am întrebat, fără să ridic privirea.

– Știi foarte bine.

I-am aruncat o privire.

– Și ce vrei să-i dau când se întoarce după cenușa lui? a întrebat, lăsând capul într-o parte.

– Ai șemineu acasă?

– Nu.

– Grătar pe cărbuni?

S-a strâmbat, în timp ce se gândea.

– Cred că e pe gaz.

Maggie, cealaltă asistentă, a deschis dulapul și a pus un dosar la loc.

– N-am incinerat noi căinele ăla care a murit la adăpostul de animale? Metisul de Saint-Bernard? Putem să-i dăm cenușa lui.

– Bine, am spus. Dar numai jumătate. Toată ar fi prea mult.

Tina scărpină sub botic câinele, care era cât se poate de teafăr și nevătămat.

– Ce nume o să-i pui? m-a întrebat ea.

– Habar n-am, am mormăit, ridicându-mă de pe scaun.

Începuse deja să mă doară capul și mi-am încleștat maxilarul.

– Trebuie să-l tunzi, am spus. Fă-i o tunsoare de schnauzer sau ceva de genul ăsta. Să arate altfel.

– Dar e așa de drăguț pufos! s-a plâns Tina.

Le-am aruncat amândurora o privire tăioasă.

– Nu cred că e cazul să vă aduc aminte că aș putea să-mi pierd licența pentru ce-am făcut adineauri.

Tina mi-a aruncat o privire admirativă.

– Știm. Ești un adevărat erou.

Maggie și-a mușcat buza și a încuviințat.

Amândouă îmi zâmbeau. De fapt, radiau de fericire.

Asta m-a enervat și mai tare.

– Nu faceți poze cu câinele, am spus. Nu-l postați pe social media. Nu-l strigați pe nume. Nimeni nu suflă o vorbă despre asta.

– Secretul tău merge în *mormânt* cu noi, a zis Tina, strângându-și mâinile la piept.

– Aș minți pentru tine în instanță, a zis Maggie. Cu mâna pe Biblie și tot tacâmul.

Tina a încuviințat vehement din cap.

– Știu că nu-ți place să auzi, a adăugat Maggie, dar ești cu adevărat unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc, doctore Rush. E o onoare să lucrez pentru tine.

M-am încruntat la auzul complimentului. Nu-mi plăceau lingușeliile sau laudele.

Îmi plăceau, în schimb, câinii. Îmi plăceau toate animalele, dar mai ales câinii.

Nu-i merităm – iar unii oameni îi merită mai puțin decât alții.

– Mai ai un pacient în sala șase, a spus Maggie. Și Dumnezeu să te binecuvânteze, doctore Rush!

I-am mai aruncat o privire rece, apoi am luat tableta pe care mi-o întinsese și am ieșit. Au rămas zâmbind în urma mea.

N-ar fi spus nimănui. Mi-aș fi pus viața în mâinile echipei mele – sau, în cazul ăsta, licența. Doar că nu aveam nevoie de toate laudele lor.

Am intrat în sala șase citind fișa medicală. Pacienta era o pisicuță abandonată, găsită într-un morman de lemne cu câteva ore în urmă.

– Sunt doctorul Rush, am mormăit când am intrat pe ușă, fără să ridic privirea.

M-am dus la chiuvetă să mă spăl pe mâini. Am oprit apa, am luat un prosop de hârtie și m-am întors spre femeia care stătea acolo. Am avut un șoc când am văzut-o.

Era frumoasă. Cam de vârsta mea, douăzeci și opt, douăzeci și nouă de ani. Păr lung, negru. Ochi căprui. Forme apetisante.

Ținea pisicuța în sutien. Era îndesată acolo și dormea, cu bărbia sprijinită chiar în decolteul bluzei.

– Bună, doctore! a zis femeia, ridicându-se în picioare. Stați un pic s-o scot de aici. Cred că e fetiță... Nu mă pricep prea bine la anatomia pisicuțelor.

A scos ghemotocul alb cu pete maronii din sutien și l-a pus pe masa dintre noi. Torcea.

Cred că și eu aș fi tors dacă m-ar fi ținut acolo.

Mi-am dres vocea și am început consultul.

– Are vreo cinci săptămâni, am spus aproape în șoaptă.

Gingiile arătau bine și erau roz, ochii erau curați. Era cam slabă. N-avea purici. M-am uitat în urechi. Avea acarieni, dar nu exagerat de mulți. I-am palpat abdomenul. I-am îndoit piciorușele și mi-am trecut degetele de-a lungul șirei spinării ca să caut eventualele malformații.

Femeia se uita la mine. Nu știu de ce, dar asta m-a stânjenit.

Pe mine nu mă făcea nimic să mă simt stânjenit.

Dar, nu știu de ce, faptul că se uita la mine m-a făcut să mă întreb dacă m-am bărbierit dimineată.

Simțeam mirosul pisicuței. Mirosea a ea. A flori.

– O păstrați? am întrebat.

S-a rezemat de masa de consultație.

– Cred că da. Nu poți să refuzi sistemul de distribuție a pisicilor.

Mai că am schițat un zâmbet.

– Ați verificat în jur? am întrebat, ascultându-i plămâni. Să vă asigurați că nu mai erau și alte pisicuțe pe-acolo?

– Da. Asta era singura.

S-a uitat la mine pe sub genele lungi și a zâmbit.

Inima a început să-mi bată mai tare. *Dumnezeule*, femeia asta era frumoasă! Am făcut tot posibilul să-i dau de înțeles că nu observ.

Mi-am pus stetoscopul la gât și m-am pregătit să iau temperatura pisicuței, încercând să mă prefac că nu sunt deloc afectat că se uita la mine.

Când am ridicat coada pisicii, am încremenit.

M-am uitat la femeie, iar ea s-a uitat la mine.

– Ce s-a întâmplat?

– Aș vrea să-i facem o radiografie.

O jumătate de oră mai târziu, aveam rezultatele și mă pregăteam să-i dau vestea proastă.

— Pisicuța are o malformație congenitală, am spus. Se cheamă atrezie ano-rectală. Practic, rectul și anusul nu s-au dezvoltat complet.

A clipit bulversată și apoi s-a uitat la pisicuța din bluza ei.

— Scuzați-mă! Ce spuneți?

— Anusul și rectul pisicuței nu sunt funcționale.

S-a holbat la mine.

— Vreți să-mi spuneți că pisica asta n-are fund.

— Exact asta spun.

A scos pisicuța din sutien și i-a ridicat coada. A căscat ochii șocată. Acolo unde ar fi trebuit să fie anusul, era o mică zonă carnoasă și lipsită de păr, cu o deschizătură minusculă, cât un vârful de ac. Puteai s-o ratezi ușor dacă nu te uitai cu atenție.

— Dar... are scaun, a spus. A folosit litiera.

— A dezvoltat o fistulă recto-vaginală. Elimină materiile fecale prin vulvă. Are și paraziți intestinali, așa că materiile fecale sunt destul de apoase. Cel mai probabil, e singurul motiv pentru care a supraviețuit până acum. Există o intervenție chirurgicală care ar putea corecta problema, dar eu nu o fac. Ar trebui consultată de un specialist, de un chirurg veterinar licențiat.

A încuviințat.

— În regulă. Și cât costă?

— Între cinci și zece mii de dolari.

A rămas cu gura căscată.

— Recomandarea mea este eutanasierea, am spus.

Preț de o clipă și-a plecat privirea în podea, după care s-a uitat din nou la mine.

— Dar... dar e fericită. E un puiț fericit. Nu o eutanasez.

— Domnișoară... îmi pare rău, dar cum vă cheamă? am întrebat.

— Samantha. Diaz.

— Domnișoară Diaz, există două scenarii posibile. Ori face ocluzie intestinală, caz în care o să sufere și o să moară. Ori face o infecție, caz în care, din nou, o să sufere și o să moară. Prognosticul rămâne incert chiar și cu intervenția chirurgicală. Va avea nevoie de îngrijire permanentă până se recuperează...

— Lucrez de acasă. Mă descurc.

— De multe ori apar complicații, care înseamnă costuri suplimentare. Dacă nu puteți sau nu doriți să-i faceți operația, recomand ferm eutanasia.

A strâns pisicuța la piept.

— Nu pot.

— Să înțeleg că vreți trimitere pentru chirurgie?

— Dar nu am banii ăștia! Există vreo organizație care ar putea să mă ajute?

— E sezonul pisicuțelor, am spus. Adăposturile sunt pline până la refuz. Cu banii de care e nevoie ca să încerce să salveze puițul ăsta, ar putea salva alți o sută. Sigur, puteți lua legătura cu câteva organizații și să întrebați, dar cred că șansele sunt mici. Recomand eutanasia, am repetat. Cât mai repede. Înainte să ajungă să sufere. Mai aveți întrebări? Dacă nu, vă pot lăsa singură ca să vă luați rămas-bun.

Se holba în continuare la mine.

— Nu o să eutanasez pisica asta.

Poate că iritarea pe care am simțit-o a fost o reacție exagerată. Poate că era doar sfârșitul unei zile de muncă extenuante, după o săptămână lungă, și eram deja nervos după toată povestea de mai devreme cu câinele. Dar nu mi-am putut stăpâni iritarea.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Dacă nu aveți de gând să-mi ascultați recomandările, de ce-ați mai venit să-mi cereți părerea profesională?

A clipit la mine.

— Trebuie să existe și alte variante...

— Nu există. Deci ce aveți de gând?

— Nu... nu știu...

— Deci alegem suferința. Am înțeles.

S-a holbat la mine, dar nu-mi păsa.

Văzusem toate relele cunoscute omului intrând pe ușile astea, dar cel mai tare mă săturasem de egoismul și prostia generală pe care le vedeam zi de zi. Vor să omoare animale care ar trebui să trăiască, iar pe cele care urmau să sufere vor să le țină în viață. Le neglijează și le abuzează, nu le sterilizează, astfel că adăposturile se umplu până la refuz, le aruncă în stradă, se satură de responsabilitate și le abandonează. Prostia bine intenționată tot prostie e. Femeia asta avea să prelungească suferința animalului. Detestam situația și, nu știu de ce, detestam și faptul că-mi schimba părerea despre ea. Cred că asta mă deranja cel mai tare.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? am întrebat. Sau am terminat?

I-a scânteiat privirea.

— V-a spus cineva vreodată că ar mai fi loc să vă îmbunătățiți comportamentul față de pacienți?

— Dacă vreți să știți, chiar mi s-a mai spus, am zis.

Am împins într-o parte masa de consultație.

— Anunțați-mă când pisicuța n-o să mai mănânce, când o să i se umfle abdomenul și o să se chinuie suficient de tare încât să puteți să luați deciziile deloc ușoare care vin la pachet cu un animal de companie.

Am ieșit din sala de consultații, dar a venit după mine.

— Și ce vă face să credeți că n-aș putea să strâng banii? am auzit-o întrebând în spatele meu.

Am pufnit pe nas.

— Natura umană? am zis, întinzându-i tableta lui Maggie, care se uita la mine cu ochii cât cepele, după care m-am îndreptat spre birou.

— Bunătatea este inerentă naturii umane, a continuat ea. Oamenii vor să ajute.

M-am întors și am fixat-o cu privirea.

— Nesimțirea e inerentă naturii umane.

— Chiar așa? Păi și tu ești un nesimțit.

Stătea acolo, ușor îmbujorată, cu capul pisicuței ieșindu-i din decolteu. Sexy.

Nu știu de ce mi-a trecut prin minte, dar „sexy” a fost singurul cuvânt pe care am reușit să-l procesez.

— Corect, am fost eu de acord.

Am intrat în birou și am închis ușa.

SAMANTHA

— **C**HIAR AI REUȘIT, a zis Jeneva.
— Nimic nu mă motivează mai tare decât să mi se spună că nu pot să fac ceva.

Soră-mea a chicotit.

Trecuseră patru zile de când fusesem la doctorul Nesimțitul. Strânsesem aproape nouă mii de dolari pe GoFundMe.

Pooter se juca în sufragerie cu mingea zornăitoare pentru pisici pe care i-o cumpărasem. O lovea cu lăbuța, apoi alerga în urma ei pe podea și sărea peste ea. I-am zâmbit în drum spre canapea.

— Știi c-o să devină viral? a întrebat Jeneva.

Am ridicat din umeri.

— Nu poți să știi niciodată sigur că o să prindă. Dar, cumva, am știut. Un puiuț drăgălaș și nevoiaș, un îndemn clar la acțiune, un slogan memorabil.

— „Pooter are nevoie de un tobogan pentru scaun” a fost un slogan genial...

— Asta-i meseria mea.

M-am trântit pe canapea cu cafeaua mea cu gheață.

— Sper să-l vadă și el, a zis Jeneva.

— Și eu sper. Măgarul naibii! Și știi ce e cel mai nașpa?

— Ce?

— Era, gen, al dracului de sexy. Când vorbea urât, părea și mai sexy. Ce-i în neregulă cu mine?

Jeneva zdrăngănea vasele prin bucătărie.

— Măcar i-ai scris o recenzie negativă?

Mi-am tras o pătură peste picioare.

— Nu. Și, ca să fiu sinceră, l-am ales tocmai pentru că avea recenzii foarte bune. Oamenii chiar te avertizează că e un tip genial și morocănos, un fel de îmblânzitor de animale prost dispus tot timpul.

— Păi, nouă ne plac regii morocănoși, a zis ea, ușor distrasă.

— Vreau să zic că-l înțeleg, doar că nu era cazul să fie nesimțit. N-am înțeles niciodată de ce bărbații albi sunt morocănoși. Trăim în patriarhat. Sunt cei mai privilegiați oameni de pe fața pământului. Nu mergi spre mașină cu cheile scoase printre degete ca Wolverine și ai control asupra propriului corp, așa că de unde atâtea toane?

— Și cum arăta? a întrebat Jeneva.

— Ca Rhysand din seria ACOTAR, dacă ar fi o persoană în carne și oase, am zis, prinzând paiul între dinți.

— Nu cred...

— Jur pe ce-am mai sfânt! Stai așa, să caut pe Google, să văd dacă găsesc vreo poză.

Am pus telefonul pe difuzor, am tastat *veterinar Xavier Rush* în bara de căutare, apoi am intrat la imagini.

Mi-a apărut o poză cu el ținând un premiu în brațe, postată pe site-ul Asociației Americane de Medicină Veterinară. Fusese premiat anul trecut pentru un număr colosal de ore de voluntariat, în care tratase animalele fără stăpân din adăposturi.

Părea iritat, ca și cum nu și-ar fi dorit să fie acolo. Era tare arătos, dar clar se simțea ostatic.